

Den fantastiske nåde

Rigdomme nåde gives til medlemmer af Kristi legeme efter formålet, at Gud hos sig selv, at konvergere alt i Kristus (Ef 1:10; Ef 3:11). Med etableringen Kristus som leder af kroppen, som er kirken, alle ting konvergere til Kristus på grund af Guds børn som ham, Kristus er fremtrædende: hovedet.

Den fantastiske nåde

“For Guds nåde, der bringer frelse, har vist for alle mennesker” (Titus 2:11)

Når vi forstår den virkelige betydning og alle nuance der i forløsning af mennesket, finder vi, at definere Guds nåde kun som “ufortjent fordel» udgør en reduktionisme. Kun understrege, at frelsen er ufortjent fordel viser ikke de elementer, der udgør den fantastiske Guds nåde, som er åbenbaret i Kristus.

Den reduktionisme opstår, når vi hjælp ham kun betydningen af det græske ord “Charis«, som i sig selv ikke viser storheden i frelsen i Kristus. Der er en vis betydning i den kendsgerning, at det fremgår, at på det tidspunkt, Homer, udtrykket »Charis« betød »kæreste« eller »attraktive«, og over tid, er udtrykket udviklet sig til “tak”, “god vilje”, “godhed “, men det er ikke alt.

Kun optælle det antal gange ordet “Charis ‘vises i det Nye Testamente også viser ikke temaet idé, før det primære er at betragte ordet i sammenhæng, især når de anvendes i forbindelse med tanken om forløsning.

Det er underforstået, at udtrykket fri til at beskrive Guds villighed til at være gunstigt for mænd, selv om de ikke er

værdige, når vi læser, “Du skal ikke behandle os efter vore Synder, heller belønnet os efter vore misgerninger” (Sl 103 : 10), men som Guds nåde er lydefrit Guds retfærdighed, kun få ved, hvordan denne »transaktion« forekommer.

Som Gud har vist fordel for syndere uden at kompromittere dom og retfærdighed? Hvordan kan han være lige og den retfærdig?

“For at vise sin Retfærdighed i øjeblikket, så han kunne være lige og retfærdig, som tror på Jesus” (Rom 3:26)

efterår

For at måle, hvor er den forbløffende Guds nåde er nødvendigt at huske, at alle mennesker er faldet i unåde på grund af en mand, der har syndet – Adam. På grund af lovovertrædelsen Adam alle hans efterkommere blev foretaget syndere, dvs. født fremmedgjort fra Gud, adskilt fra Gud, uegnet til hans herlighed (Romerne 5:12, 19; 1 Kor 15:21).

Ulykken, der ramte menneskeheden ikke tage moralske spørgsmål før trespass på den ene mand, der syndede. Det betyder, at mænd er blevet syndere (med andre ord, vredens børn, børn af ulydighed) for at være efterkommere af kødet af Adam, ikke af deres ulemper adfærd i hverdagens sociale relationer.

På grund af Adams medlemskab, er alle mænd trænet i synd og undfanget i synd (Salme 51: 5), således at, fra livmoderen er adskilt fra Gud, deraf navnet ‘onde’.

Når Bibelen siger, at mænd er “syndere”, viser, at alle Adams børn er “vandre” fra fødslen (Sl 58: 3).

I en enkelt begivenhed (lovovertrædelsen Adam), hele menneskeheden sammen forvildet og blev beskidte “De har vendt

sig bort alle sammen bliver beskidte: der er ingen, som gør godt, nej, ikke én" (Salme 53: 3). Nu tolken har brug for at finde gode, har meget klart, at mænd ikke "gøre" urene, fordi de er røvere, mordere, modstandere, homoseksuelle, løgnere, jaloux osv, for før alle "sammen 'er arvinger til den sanktion, der er pålagt Adam .

end bare dukke op gennem følgende erklæring: "Den, der tror på Sønnen, har evigt liv; og den, som tror ikke Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham" (Joh 03:36). Nu Guds Vrede bliver på mænd i ikke at tro funktion i Kristus, og ikke efter at opføre sig uhensigtsmæssigt.

Anger

Den Guds Vrede bliver over dem, som ikke tror, fordi der ikke mener, at Jesus er Guds Søn er søn af Adam, således arving Vredens, en konsekvens af ulydighed (Ef 2: 2 -3).

Udtrykket »vrede« skal ikke forstås som en følelse eller følelse vred fra Gud. Ligesom Adams efterkommere kaldes "vredens børn" for at henvide dem til betingelsen om underkastelse til synd, hvilket ikke betyder, at de er børn af en vred følelse eller en følelse, er Guds vrede ikke henvide til en følelse inden rimelig compensation etableret for børn af Adams ulydighed.

Det er væsentligt, at der i Bibelen, er mænd ikke kaldes »sønner af synd«, men betegnes "børn af ulydighed« eller »vredens børn". Dette skyldes, at "medlemskab" involverer to spørgsmål: a) art, og; b) arv. Børnene er delagtige i art og status for deres forældre, og derfor har ret til en arv.

Når Bibelen siger, at mænd er »slaver af synden«, og ikke »Børn synd«, at, på trods af at "stå" til udlejeren af synd, er der mulighed for at blive fri. Men hvis Bibelen sagde, at

mænd er »børn af synd«, ville betyde, at der ville være nogen mulighed for frigivelse af børn tilstand og, samtidig, der ville være ligesom ikke modtage den "arv" af denne medlemskab: vrede.

Deraf maksime: »Sønnen forbliver for evigt hjem, slaven ikke» at vi abstrakt svaret Jesus gav sine samtalepartnere: "Jesus svarede dem: Sandelig, sandelig siger jeg jer, Hvo Synden er ansat i synd. Nu tjener ikke bliver i huset for evigt; Sønnen bliver til evig« (Joh 8:34 -35), og tale Sara," sagde hun til Abraham: Jag den Trælkvinde og hendes Søn; thi Søn denne tjenerinde vil ikke arve med Isak, min søn" (Mos 21:10).

Det er en trist beskrivelse af, hvordan var slave systemer, da slaverne ikke fik noget godt eller gård, før det, der var flydende og visse slaver var død. Kun døden befriede slaver af deres mestre, såvel som hendes mands død bliver ledig kvinden (Rom 6: 7; Romerne 7: 2).

Når det er sagt, at mænd er "vredens børn" betyder, at der er ingen undslippe den betingelse, at det er relevant og ikke den "arv" den skæbnesvangre modtage. Når det er sagt, at mænd er »slaver af synden«, historien ændringer, for der er stadig håb: Muligheden for at slippe af med den slave tilstand.

Adam blev ikke genereret fra synd for Gud skabte. Da han syndede, ophørte Adam at være fri og gik til slave tilstand synd. Man kan ikke sige, at Adam er søn af synd, for i virkeligheden var det skabt af Gud forbyde. Formen af en tjener kom kun når lovovertrædelsen, og derfor død.

Med hensyn til eksistens, blev Adam skabt af Gud. Om synd Adam blev tjener. Med hensyn til vrede er blevet barn fordi ifølge overtrædelsen ikke ville passere ham den etablerede straf: Døden. Da døden er sikker, er manden taget af børn af vrede, for det kan ikke slippe af med den sanktion, etableret som et resultat af ulydighed.

Muligheden

Men da manden ikke længere er muligt "synder"?

Som slaveri er et billede af underkastelse af mennesket til udlejeren af synd, svaret på manden forlade syndens trældom er døende!

I oldtiden, kun de slaver, der ikke nåede friheden i løbet af sin eksistens ville være fri åg trældom, når de døde, fordi de blev fanget for livet til deres ejere på grund af loven. Kun død slave bondage klippe linket er oprettet ved lov, og kun død af en ægtefælle afbryder brylluppet bond "Ved I ikke, Brødre! (Thi jeg taler til dem, der kender loven), at loven har herredømme over en mand, så længe han lever" (Rom 7: 1).

Frygten for døden var hvad holdt slaverne underlagt trældom for livet, da bevarelsen instinkt for selvstændig eksistens talte højere. Det var nok til at give ud af deres liv for at slippe af livegenskab dog frygten for døden, som forhindrede "og levere dem som af frygt for døden var alle deres levetid underlagt trældom" (Hebr 02:15) .

Døden er forskellig fra ned til støv

Manden er død for ulydig, hvad der blev etableret i Eden: »Og Gud HERREN bød Adam: Af alle Træer i Haven har du Lov at spise, men af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise; for i dag du spiser deraf, skal du visselig dø" (Første Mosebog 2:16 -17).

Da Adam spiste frugten af kendskabet til godt træ og døde øjeblikkeligt af det onde, det er, er fællesskab med Gud klippe og blev genstand for en ny mester: synd. Manden

(mandlige og kvindelige) døde til Gud, den ene person, der havde nadver.

Efter at manden var død for Gud, etablerede Gud smerten i kvindens undfangelsen og at mennesket ville spise det i sit ansigts sved, indtil han vendte tilbage til støvet af jorden, blive etableret fysiske død, når mænd mister fællesskab med dine kære .

Mens der i Eden før overtrædelsen, Adam var levende for Gud og synd var endnu ikke trådt i verden. Efter at synde, Adam døde til Gud, og gik til at leve i synd. De, som lever for at synd er døde for Gud, og omvendt. Hvis manden går ned til støvet uden Kristus, vil for altid være adskilt fra Gud.

Fair nok

Når Bibelen siger, at Gud er retfærdig, for at sige, at Gud er det absolutte mål på retfærdighed og lighed. Denne attribut er observeret af flere faktorer, såsom:

- a) Gud lyver ikke;
- b) Gud ændrer ikke;
- c) Synderen ikke holdes skyldfri;
- d) Straffen blot gerningsmandens person
- d) Du må ikke acceptere bestikkelse;
- e) Hans love er udtryk for hans natur;
- f) Ingen undertrykker.

Den retfærdighed og Guds retfærdighed blev fundet i Eden, da Gud giver en befaling til den første mand i et perfekt sted,

“Af alle Træer i Haven har du Lov at spise, men af træet til godt og ondt viden, må du ikke spise ; for i dag du spiser deraf, skal du visselig dø” (Første Mosebog 1:16 -17).

Den befaling i Eden er hellig og retfærdig og god, fordi det var underforstået fri mand (Af alle Træer i Haven har du Lov at spise ...), og pleje af Gud (... men af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise, for i dag du spiser deraf, skal du visselig dø).

Ordren forbyder manden i træet til kundskab om godt og ondt for konsekvenserne (dø), og ikke af undertrykkelse. Den befaling var at bevare frihed og fællesskab mellem Skaberen og væsen, give de nødvendige oplysninger, så manden kunne blive vejledt.

Guds ord er den sande udtryk (af hvad der er virkeligt, hvad der er effektiv), så når en mand har udøvet sin ret og spiste fra træet af viden, konsekvenserne blevet påvirket: manden er blevet fremmedgjort fra Gud (død), og afhængigt af, hvad der var uløseligt forbundet med træet til kundskab om godt og ondt manden er blevet som Gud (kundskab om godt og ondt).

Gud er uforanderlig, kan ikke lyve og hans ord vil ikke vende tilbage ugyldige “I håb om evigt liv, som Gud, der ikke lyver, har lovet før verden begyndte” (Titus 1: 2); “Hvis vi er troløse, forbliver han tro: han kan ikke fornægte sig selv” (2 Tim 2:13).

Hvis Gud vendte tilbage på sit ord tilbage i fællesskab med manden efter lovovertrædelsen, ville Gud ikke være stærk, trofast, bare og uforanderlige. Først for ikke at efterkomme hans ord bliver fast og trofast. For det andet på grund af den første, ville være overvældende den mand, der, ved at spise af frugten af den viden om godt og ondt træ, viste klart, at han ikke stoler på Gud og ønskede ikke at forblive i fællesskab med ham.

Hold manden i fællesskab efter den strafbare handling ville

være vilkårlig og undertrykkende fra Gud. Hvis straffen ikke blev anvendt Guds ord ville ophøre med at være sandt, så det ville være troværdig. Som tillid, der ikke bestille hans ord?

Justice

Da manden adlød, kunne straffen ikke passere manden, som om en anden lider straffen i stedet for overtræderen ville der være retfærdighed, da korrekt er den sjæl, der synder lider under følgerne «Og HERREN sagde til Moses: Hver den har begået mod mig, vil jeg udslette af min bog» (Ezekiel 32:33); “Den Sjæl, synder skal dø” (Ezekiel 18:20).

Det er grunden til, at Gud siger: “Hold dig langt fra ord løgn, og ikke dræbe den uskyldige og retfærdige; thi jeg vil ikke retfærdiggøre de ugudelige” (Ex 23: 7). Hvis Gud erklærede bare onde, aldrig ville være fair.

Bemærk, at Gud aldrig udrydde retfærdige sammen med gudløse, når du kører dom: “langt fra dig at handle således: at ihjelslå retfærdige sammen med gudløse, så de retfærdige skal være så de gudløse, langt fra dig ikke dømmer hele jorden?” (Første Mosebog 18:25).

Nu før nærmer løsningen givet til den tilstand af mennesket i underkastelse til den elskværdige måde synd, først er det nødvendigt at forstå, hvordan du har løst problemet med Gud erklære retfærdig de ugudelige “Men for ham, at ikke gør Gerninger, men tror på ham, som retfærdiggør de ugudelige, hans Tro til Retfærdighed” (Rom 4: 5).

Før Gud retfærdiggøre mennesket først mødte hans retfærdighed “For at vise sin Retfærdighed i øjeblikket, så han kunne være lige og retfærdig, som tror på Jesus” (Rom 3:26). Hvad retfærdighed var tilfreds? Den er oprettet ved lov indrømmes i Eden, som er hellig, retfærdig og god, fordi det følger, at

den sjæl, der synder, skal dø. Derfor maksimum: syndens løn er døden (Rom 6:23), og som alle har syndet ved at være i låret af Adam, alle var genstand for synd på grund af døden **“Dødens Brod er Synden, og styrken af synd er loven”** (1 Kor 15:56).

Da Adam syndede og synd ind i verden, alle er døde i overtrædelser og synder, fordi alle syndede. Alle mennesker er fremmedgjorte fra Gud, og hvis gå til støv, som følge af dommen af den store hvide trone tabt i al evighed (Ef 2: 1; Rom 3:23; Rom 5:12).

Denne virkelighed blev beskrevet af Johannes Døberen på denne måde: »Og nu også Øksen er lagt til roden af træerne: hvert træ derfor, at der ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden« (Matt 03:10), en genlæse ordene af profeten Esajas annonceret: **“En stemme sagde, Cry; Og han sagde: Hvad skal jeg råbe? Alt kød er græs, og al sin skønhed som blomsten af feltet. Tørret græs, og blomsten falder, blæser det Herrens Ånd. Sikkert folk er græs. Tørret græs, og blomsterne falder, men vor Guds ord står for evigt«** (Es 40: 6-8).

Uden undtagelse, alle efterkommere af Adam er underlagt straf etableret i Eden, fremmedgjorte fra Gud, så er revet: **“Men han svarede og sagde, skal hver plante, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal oprykkes med Rode”** (Mt. 15:13).

Den første aktion Guds bare at indløse mand var at erstatte Adams ulydighed ved lydighed af den sidste Adam (Kristus). Uden handling substitution: lydighed til ulydighed, ville der aldrig være retfærdighed og forløsning, for en ulydig og mange har syndet, følger det, at hvis man adlød, mange ville være berettiget (Rom 5:15). Hvis man bragte død, kun for det ville være muligt at afskaffe døden oprettelse liv **“Men nu aabenbaret ved optræder vor Frelser Jesus Kristus, hvem har afskaffet død, og bragt frem i lyset liv og udødelighed gennem evangeliet”** (2 Tim 1:10).

Uden handling substitution, lydighed til ulydighed, ville der

aldrig være et middel til frelse, som ikke ophæve retfærdige Guds natur "For som af én mands ulydighed mange blev gjort syndere, så ved lydighed ene skal mange blive retfærdige" (Rom 5:19).

Denne udskiftning handling, lydighed til ulydighed, kan kun foretages af en person fri af synd, samt gratis var den første mand. At være den handling substitution, den evige Ord, der var hos Gud, og at alt skabt blev kød og tog bolig iblandt mænd. I alt blev som mænd, der er omfattet af de samme trængsler og svagheder (Hebr 2:18).

Adam var ulydig i et perfekt miljø modsiger en enkelt ordre: "... Du må ikke spise 'Den evige Word, når i kødet, til trods for de lidelser, svagheder og fristelser opfyldte al retfærdighed, dvs. ophæver noget loven eller profeterne (Matt 05:17). Den lydighed Kristi demonstreres i det faktum, at han døde i rækkefølgen af Faderen og dødens kors "Og at blive fundet i menneskelig form, han ydmygede sig og blev lydig indtil døden, døden på et kors" (Phil 2: 8; He 5: 8).

Ved at løse problemet med retfærdighed gennem lydighed Kristi (Hebr 10: 9 -10), da Jesus var lydig i alt, gennem kødet Kristi åbnede Gud en ny og levende måde, som manden havde adgang til Han "af en ny og levende vej åbnet for os gennem forhængen, det vil sige hans kød" (Hebr 10:20).

Vejen blev åbnet gennem lydighed, og ikke på grund af et offer, fordi Kristi Gud sagde: »Så kommer ind i verden, siger han, opofrelse og tilbyder dig ikke ønsker, men et organ har du forberedt mig« (Hebr 10: 5). Det er en fejltagelse at forstå, at frelse skyldtes Kristus frivilligt at tilbyde sin krop i offer for Kristus krop tilbyde rent faktisk fandt sted i lydighed mod kommando af Faderen. Frelsen er givet ved lydighed af Kristus, der i henhold til Faderens vilje udøste sin sjæl til døden "Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv;. jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage det Denne kommando jeg modtog fra min

Fader« (Joh 10:18).

Når du hører den gode nyhed om frelse og tror, at Jesus er Kristus, synderen dør med Kristus og er begravet. Straffen etableret er, men gerningsmandens person, som at tro tog sit eget kors og følge efter Kristus. Ved at tro på evangeliet synderen bliver en del i kød og blod af Kristus, så er i overensstemmelse med Kristus i hans død.

Men lydighed Kristi erstatter ulydighed Adams, og Kød af Kristus er blevet en ny og levende måde at fri adgang til Gud gennem død og opstandelse Kristus. Hvad mangler at menneskets frelse?

Mangler man dø i synden opfylde bestemmelserne i lov ydes i Eden.

Hvis manden falder til støv uden at tro på Kristus, går til evigheden tabt, men hvis manden mener, at Kristus er Guds Søn efter Skrifterne, dør med Kristus og er begravet med Ham (Rom 6: 3 -8) .

I død synderen til Kristi retfærdighed befaling i Eden er tilfreds, fordi Kristi død er stedfortrædende kun for korset på Golgata, men alle troende bliver delagtige i kød og blod af Kristus, dvs effektivt korsfæste kroppen af synd og dens lyster, die og er begravet.

Men da det er fastslået, at manden skal dø, at Gud er retfærdig og hans ord stå fast, når mennesket tror på Kristus dør og bliver begravet med Kristus.

Den mand, der var i live til synd og død i overtrædelser og synder til Gud efter at dø med Kristus, skal leve for Gud. Den troende i Kristus dør at synde, så Guds retfærdighed er etableret, og manden er befriet fra sin tidligere herre, synd.

Den fantastiske nåde

“For at vise i de kommende aldre overvættes Rigdom af hans nåde i sin godhed mod os i Kristus Jesus” (Ef 2: 7)

Den kristne skal forstå, hvordan væsentligt er at have nogen modsætning mellem nåde og Guds retfærdighed. I vore dage er få kristne, der kan skelne godt, at der ikke er nogen modsætning i bare Gud erklære retfærdig de ugudelige.

Det er Guds ord, der garanterer begrundelse til dem, der tror på Kristus, men ville der være nogle uretfærdighed på Gud, hvis der var ingen forløsning for mennesket. Igen, når en mand dør med Kristus, Guds retfærdighed er opfyldt, fordi den opfylder det ord, der blev etableret: “... dø”, og der ville være nogle uretfærdighed hvis blot fællesskabet blev etableret i evigheden og ikke manden steget med Kristus.

Det er her, Guds nåde er vidunderlige beviser, som at tro på Kristus manden fremmedgjorte efter døden gør fortjente at have fællesskab med Skaberen, der er, levendegjort og stiger en ny skabning i Kristus for at være “Selv når vi var døde i Synder, hath levendegjort os med Kristus, (ved nåde er I frelst), og rejste os op sammen og satte os sammen i det himmelske i Kristus Jesus” (Ef 2: 5 -6).

Når den troende dør med Kristus, kroppen er død, fordi bindingen med synd kun brydes af død dem, der tjente synd, men selv om kroppen blev korsfæstet, er levendegjort ved Guds Ånd “, og hvis Kristus er i dig, kroppen faktisk er død på grund af synd, men ånden har liv på grund af retfærdighed. Og hvis Ånd ham, som oprejste fra de døde Jesus er i dig, han, som fra de døde oprejste Kristus også levendegøre jeres dødelige legemer ved sin Ånd, som bor i jer” (Rom 8:10 -11).

Dermed de Pauline overvejelser: “For Kristi kærlighed tvinger os, fordi vi dermed dommer, at hvis man døde for alle, derfor alle døde” (2 Kor 5:14). Kroppen tilhørte synd at have været

genereret forgængelige frø af Adam til at korsfæstes (ved tro på Kristus) er grund til at opgive den gamle mand og obligationsmarkedet bryde med sin (Rom 6: 6). Alle, som tror faktisk dø med Kristus, så ingen bør henvise til den anden relevante spørgsmål kødet af sin (2 Kor 5:16).

Det var almindeligt for kristne huske manden Kristus dog ikke forstå, at den mand, der blev korsfæstet, Gud højt ophøjet ham og gav ham et navn, som er over alle Navne, udsætte ham alt (Hebr 2: 8).

Det var fælles for tidlige kristne at henvise til spørgsmål af kød, såsom: – “Jeg er en Hebræer af Hebræerbrevet”; Andre varer: – “Jeg er romersk blod, ikke fordi jeg købte Roman borgerskab”; Og stadig dem: – “Jeg er klar over, fordi filosofien har sit fødested i Grækenland”, etc.

Derfor imperativ: til ingen efter Kødet, for I er alle Guds børn ved troen på Kristus, en ny tid og et nyt liv, så der var ikke flere jøder, græsk, slave, fri, mand, kvinde, etc. (Gal 3:26 -29).

Kroppen tilhørte synd kaldes også Kar til Vanære, vil et fartøj forberedt til destruktion (Romerbrevet 9:21 -22). Nu enhver, der kommer ind i verden gå af Adam, den brede dør, lavet af ler ved Guds kraft, men på grund af Adams Sæd, slutproduktet af ler (skib) er vanære, som i Adam fartøjer til Vrede udstyret til destruktion.

Bemærk, at når apostlen taler af den kreative Guds magt til at bringe mennesket i eksistens understreger, at Gud har magt over leret, ikke på fartøjet. Om ler Gud har magt, og gør fartøjer at ære og vanære, men hvad der bestemmer den ære og vanære af skibene er skabt: den første og den sidste Adam – Adam og Kristus.

Den fantastiske nåde er, at Gud, som har magt over ler, ved hjælp af den samme masse som fartøjer til vanære blev skabt for at gøre skibe til Ære. Liget af synd, der skulle regeres

af Guds ånd, som bor i det, bliver det et skib af barmhjertighed, skabt til ære "Mon ikke pottemageren magt over Leret, af det samme Masse at gøre et Kar til Ære, og en anden til Vanære? Og hvad hvis Gud, vilde vise sin Vrede og kundgøre sin Magt, udholdt med meget tålmodighed fartøjer på vrede forberedt til destruktion? Og at han kunne gøre opmærksom på sin Herligheds Rigdom over fartøjer med barmhjertighed, som han havde forberedt på forhånd for herlighed" (Romerne 9:21-23).

For at genoplive dem, som tror på Kristus Gud skaber (bara) fair, og derefter erklærer, hvad der er betingelsen for nyfødte: Fair. Deri ligger essensen af begrundelsen: Gud kun erklærer den retfærdige, når mennesket er skabt på ny i retfærdighed og sand hellighed (Ef 4:24).

Den gamle mand er aldrig retfærdiggøres (retfærdiggjort), fordi Gud aldrig retfærdiggør den ugudelige. Men når en mand dør med Kristus Guds retfærdighed er opfyldt, og kraften i hans ord, som er ubestikkelig frø, Gud gør hans plantage, der aldrig vil blive rykket op med rode, for Guds ord bliver evindeligt, samt at ordet er genereret (Mt 15:13; 1 Peter 1:25; 1 Joh 2:17).

Rigdomme nåde

"For Guds nåde, der bringer frelse, har vist at alle mennesker ..." (Titus 1:11)

Efter at understrege behovet for kristne at have en acceptabel adfærd i samfundet, dvs. transporterer op for ikke at give skandale til jøder, grækere eller Guds kirke, giver apostlen Paulus grunden: Guds nåde i Kristus bragte frelse til alle mennesker!

Kristne bør ikke være årsag til skandalen (skam), og bør ikke

skamme sig over evangeliet, vidnesbyrd om Kristus (2 Tim 1: 8), det er gennem evangeliet, som er Guds kraft og Ord forsoning, at mennesket er frelst "... ved Guds kraft, som frelste os ..." (2 Tim 1: 9); "Jeg skammer mig ikke om evangeliet, for det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror ..." (Rom 1:16); "Det er, var Gud i Kristus forligte verden, ikke at tilregne deres overtrædelser til dem, og han har begået mod os Ord forsoning" (2 Kor 5:19).

Når vi taler om forløsning, frelse, retfærdiggørelse, helliggørelse, tilgivelse, nye liv, regenerering, nærmer vi den fantastiske Guds nåde i Kristus Jesus demonstrerede, for allernådigst mennesket kaldes (καλέσαντος / Kaleo) ud af mørket og ind i Guds forunderlige lys, og dem, der tror transporteres ud af mørket til rige Sønnen "Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt Folk, et ejendomsfolk, som du kan proklamere lovpriser ham, som kaldte jer ud af mørket til sit underfulde lys" (1 Peter 2: 9); "Hvem friede os fra Mørkets Magt og transporteres os ind i riget hans Søns kærlighed" (Kol 1:13).

Mange er kaldet (κλητοί = beslægtet udtryk afledt Kaleo), men få er udvalgt, dvs. mange høre evangeliet invitation, men få er de, som hører og tror. Mange bliver bedt om at komme ind gennem den smalle dør, men der er få, der opfylder opkaldet (Mt 7:13).

Alt, hvad vi fat her refererer til den fantastiske Guds nåde, annoncerede fra Det Gamle Testamente, som deltager alle mennesker til alle tider tror på Gud, som annoncerede indløsning "Salige de, hvis Overtrædelser ere forladte, og hvis Synder ere skjulte" (Rom 4: 7).

Men de, der tror i den tid kaldet Hedningernes Fylde (Rom 11:25), eller tidens fylde (Gal 4: 4; Ef 1:10), og den vidunderlige nåde, er der Rigdom nåde, for den er givet til troende en arv. Ud over de troende i Kristus bliver frelst ved Guds nåde gennem vask af regenerering og fornyelse, således at

de blev erklæret retfærdige, var vi også Guds arvinger, coerdeiros med Kristus (Titus 3: 7; Romerne 8:17; Romerne 8:32).

Opkaldet (κλητοί = beslægtet udtryk stammer fra Kaleo) evangeliet er en invitation til frelse, og gemmes i Kristus ved Guds kraft (Gospel), er »kaldet til et helligt liv" (καλέσαντος κλήσει). Opkaldet gennem evangeliet fik tidens fylde, da opkaldet til et helligt liv fandt sted i evigheden (før verden begyndte).

Mens kravet om evangeliet søger menneskets frelse, det hellige liv har på baggrund selve formålet at Guds hensigt i Kristus.

Den rigdom af nåde er, at alle, der tror på Kristus, og transporteres til riget Sønnens ikke længere har en anden destination, medmindre de er Guds børn, så at Kristus er den førstefødte blandt mange brødre (Rom 8:29) .

Ifølge den evige formål at Guds hensigt i Kristus at gøre ham førstefødte blandt mange brødre er, at Gud er etableret før verden begyndte (forudbestemt) at alle, der var delagtige i kød og blod af Kristus gennem kirken, ville blive formet til billedet af Jesus, det er, som ham (1 Joh 3: 1 -2).

Gud ikke blot forudbestemte medlemmer af Kristi legeme, kirken, som har valgt dem også før verden begyndte at være hellige og ulastelige for Gud (Ef 1: 3). Af fordømmelse, Guds børn er modtagelige, fordi de er del i guddommelig natur (1 Peter 1: 4).

Nu er rigdomme indrømmer medlemmer af Kristi legeme efter formålet, at Gud hos sig selv, at konvergere alt i Kristus (Ef 1:10; Ef 3:11). Med etableringen Kristus som leder af kroppen, som er kirken, alle ting konvergere til Kristus på grund af Guds børn, der er ligesom ham, han er fremtrædende: hovedet.